

SILVERBIRD

Frits Verhulst

Schrijver: Frits Verhulst
Coverontwerp: FV
ISBN: 9789402138443
© Frits Verhulst 2015

Veel in dit verhaal berust op waargebeurde feiten. De meeste historische personages hebben bestaan of leven nog, hoewel van sommigen de naam veranderd is in verband met persoonsbescherming. Een aantal karakters zijn samengevoegd in het belang van de verhaallijn.

‘Maak de leugen groot, maak hem simpel, blijf hem herhalen en uiteindelijk zal men hem geloven.’

Rijkskanselier Adolf Hitler.

21 september 1949.

De rit van zijn statige villa in Ridgewood naar het vliegveld van Teterboro, New Jersey, was comfortabel als gewoonlijk. Diep in gedachten verzonken staarde Edward Lievens uit het zijraam van zijn zwarte, door een chauffeur bestuurde, limousine. Zijn hoekige wat magere gezicht met de kille ogen deed een hogere leeftijd vermoeden dan 59. Comfort was het laatste waar de zakenman op dit moment aan dacht. Zijn mondhoeken stonden strak naar beneden, de dunne lippen op elkaar geperst. Zijn wangen waren ingevallen en hij had zich in de hals gesneden bij het scheren. Het pleistertje was er inmiddels afgetrokken en in het asbakje van de deur geworpen, het wondje was nog wel enigszins zichtbaar.

Hij twijfelde even maar greep toen zijn zwarte aktetas en stapte uit de auto. Hij knikte kort naar de chauffeur die de deur openhield en liep met zelfverzekerde tred over het asfalt richting Milton Binford, die hij nu zo een twaalf jaar kende. Binford keek zorgelijk en zijn dikke hoofd met imposante onderkin was rood aangelopen. Ze gaven elkaar de hand.

‘Edward. Ik hoopte je niet te zien. Dit is een afspraak die je had moeten missen.’

Hij sprak zijn Amerikaans met een noord New Jersey accent waarbij praktisch iedere *R* aan het einde van een woord veranderd in een stille *H*. De zware man keek met het hoofd scheef naar Lievens keel en zijn rode oogjes werden kleiner.

‘Heb je zelfmoord willen plegen?’

De bankier zuchtte, niet genegen in te gaan op de cynische opmerking van de senator.

‘Je gaat het *toch* doen. Vanmorgen was prima geweest, Edward, dan had het mij de brandstof bespaard.’

De hoekige zakenman strekte zijn hand uit. ‘Zullen we?’

En met duidelijke tegenzin wandelde Binford naast Lievens naar de gereedstaande Fokker VII. Het toestel was intussen twintig jaar oud maar wat de senator betrof nog even betrouwbaar als ooit. Hij was er in '32 voor een prikje gebruikt aangekomen. Het jaar daarvoor was football coach Knute Rockne verongelukt aan boord van een Fokker F10. Het daaropvolgende onderzoek had problemen uitgewezen met het multiplexlaminaat dat het Nederlands/Duitse Fokker en de Amerikaanse dochteronderneming Atlantic Aircraft gebruikten bij de productie van hun toestellen. De autoriteiten besloten dit soort toestellen niet meer toe te laten voor commerciële doeleinden en plaveiden zo de weg voor de komst van geheel metalen vliegtuigen zoals de Boeing 247 en Douglas DC-2. Wellicht niet toevalligerwijze modellen van eigen bodem die de populaire markt voor kleinere passagiersvliegtuigen de komende jaren zouden domineren. Milton Binford was tegen de depressie in steenrijk geworden door investeringen in de olie -en auto industrie en kon zich een privé vliegtuig veroorloven, hoewel velen het meer als een statussymbool beschouwden gezien het feit dat hij hooguit drie tot vier landelijk vluchten per jaar pleegde te maken.

De Fokker was enige jaren terug heringericht voor privé gebruik en recht achter de kleine cabine voor de piloot bevonden zich drie stoelen naast elkaar in de vliegrichting. Ruggelings tegen de leuningen daarvan waren er nog twee geplaatst die uitkeken op twee andere die met de achterleuning weer tegen de wand stonden waar het toilet zich achter bevond.

De twee stapten via een trap de achterdeur van het toestel in. Rechts na binnenkomst een kleine ruimte met een koffiezetapparaat, een koelkast en een oventje, recht vooruit de deur van het toilet en linksaf de toegang naar de passagierscabine.

Voor deze korte vlucht vloog een copiloot mee in het kader van een opleidingsprogramma. Lievens en Binford waren de enige passagiers en na de deuren goed gesloten te hebben liep de laatste naar de deur van de piloten cabine en klopte op het raampje. Twee gezichten keken om en hij stak zijn duim op. Hierop nam hij tegen de vliegrichting in tegenover de zakenman plaats en beiden deden hun heupgordel om terwijl de drie motoren uit stationair draaien luidruchtig op toeren werden gebracht. Vanaf dit moment zou het tot de landing op luide toon praten worden om de machines te overstemmen.

Nadat het vliegtuig was opgestegen en een horizontale vlucht had bereikt bevrijde de senator zich van zijn gordel en ging naast Lievens zitten. Hij wees op de aktetas die in een net boven het zijraam lag.

‘Dat, dat is een bom, mijnheer de bankier.’

Even bleef het stil terwijl Edward Lievens rechts uit het raampje tuurde zonder overigens echt iets te zien. Toen draaide zijn hoofd om naar de dikke Amerikaan.

‘In ’42 hebben ze mijn kapitaal afgepakt. De hypocrisie ten top. Ik ben geofferd, alleen omdat ze niet wisten wat ik kon overleggen. Toen durfde ik het niet, senator. Nu...’

Hij zweeg even, keek weer naar buiten en vervolgde met zijn typisch rollende *R*, kenmerkend voor een noord Europeaan wiens moedertaal niet het Engels is, terwijl zijn ogen het landschap beneden hem voorbij zagen trekken: ‘Nu ben ik op een punt belandt dat de balans zoek is. Al enige jaren, senator.’

‘Edward, is het *senator* geworden omdat ik je tracht te weerhouden van een vreselijke fout? Vergeet niet dat ik, hoewel de enige waar jij je überhaupt toe kon wenden, mijn politieke loopbaan dreig te gaan opblazen.’

‘Ik begrijp de implicaties dondersgoed. Ik snap ook niet waarom je dit voor me doet. Ik heb je in vertrouwen genomen maar al had ik liftend naar Washington moeten

gaan, ik was er geraakt. Ik heb geen pistool tegen je hoofd gezet, de implicaties voor *jou*, zoek je zelf. Senator.'

Binford hief even de armen demonstratief ten hemel en liet zijn handen op de dikke bovenbenen vallen.

'Mijn beste vriend. Mijn beste, beste vriend. Tien, vijftien jaar geleden zijn er beoordelingsfouten gemaakt. Dat klopt, door jou maar vooral door anderen waar jij trouwens een ordinaire voetveeg voor was. Besef toch de kwetsbare positie waarin jij je manoeuvreert omdat je de illusie hebt deze machten alsnog in een slecht daglicht te kunnen plaatsen.'

'We hebben het hier uitgebreid over gehad en ik blijf bij mijn standpunt dat het onverteerbaar is als straks Prescott en zijn kliek hier de lakens gaan uitdelen terwijl er zeventig miljoen doden zijn gevallen.'

De senator rolde met zijn ogen en greep de zakenman met een hand bij de schouder. 'Niet dankzij hen. Niet dankzij jou! Laat die idiote gedachte toch eens varen. Dit heb ik je zo vaak horen beweren en ik zeg je ieder keer: het was evengoed gebeurd. Ja, er lopen in Pennsylvania mensen rond met bloed aan hun handen. Niet in de laatste plaats Joods bloed. Maar in '43 is dat hoofdstuk formeel afgesloten en de vuiligheid zal in de loop der jaren in het putje van de vergetelheid verdwijnen. Waarom wil jij het naar het midden van de straat bezemen? Je hebt geen idee van waar ze *daar* toe in staat zijn, man!'

Edward Lieven keek de senator in diens kleine rode oogjes. 'Sorry, dit is mijn nieuwe vaderland al geruime tijd en ik geloof in haar democratie. Rechtsom, linksom, de waarheid zal zegevieren. Ik geloof geen woord van jouw assassinatie sprookjes. Trouwens, Allen..'

'Allen Dulles!' Binford viel hem in de rede. 'Allen Dulles is de grootste huichelaar die er is. Ik hoop dat iemand hem die rotpijp een keer dwars door zijn strot slaat.'

Allen Dulles... Ik heb nog nooit iemand zo met alle winden mee zien waaien. Ik zweer je: Hitler moet soms gedacht hebben dat hij een bondgenoot aan hem had toen je vriendje in Bern gestationeerd was.'

'Hij was net zo schuldig als ik, Fritz Thyssen en Prescott.'

'Thyssen. Thyssen. Weet je waar die nu zit? Argentinië, mijnheer de bankier! Die ontspringt de dans als jij doorzet. Daar hoeft je niet bang voor te zijn.'

Lieven strekte de nek en sloot heel even de ogen. Hij schikte zijn stropdas en keek Binford overdreven rustig in de ogen.

'Dat scheelt, ik ben niet bang. Trouwens, eens ligt het verhaal op straat, daar ben ik van overtuigd. Er waren teveel betrokkenen en ik zal niet de enige met scrupules zijn.'

De senator schraapte de keel. Hij werd wat hees van het op luide toon moeten discussiëren in de rumoerige cabine.

'Edward, als het bekend wordt zijn we misschien twintig jaar of zo verder. Als het al gebeurt. Dan zijn het geruchten en zal men het afdoen als verzinsels. Wie zal er ooit geloven dat machtigen uit het meest rechtvaardige land der aarde zo gigantisch over de scheef zijn gegaan? Nou?'

Hij glimlachte nerveus en legde zijn rechter hand nogmaals op Lievens' linkerschouder.

'Edward, beste man. Het is nog niet te laat in de dag. Laat me de piloot vragen rechtsomkeert te maken. Vergeet dit ridicule plan. Alsjeblieft?'

De zakenman stond abrupt op.

'Genoeg. Ik ga naar het toilet.'

'Ik had niet anders verwacht. Een uur, nauwelijks, en je zwakke blaas speelt weer op.'

'Ach, senator, het zal mijn dood niet worden...'

Een kwartier later hoorden de piloten een luid gebons op de deur. Senator Binford probeerde zich via het raampje verstaanbaar te maken maar het geluid van de drie motoren overstemde hem totaal. Met een beweging van zijn duim droeg de piloot zijn tijdelijke collega op poolshoogte te nemen bij de passagiers.

‘Wat is het probleem, senator?’

Binford was vuurrood geworden en het zweet stond op het voorhoofd. Hij wees naar de achterdeur en de copiloot liep voor hem uit naar de achterkant van de cabine. Hij keek om en Binford wapperde met zijn hand richting de deur. Toen die geopend werd zag de piloot in opleiding links de toiletdeur en rechts de buitendeur.

Die laatste stond op een kier en wapperde in de wind.

De copiloot trok de deur van het toilet open, keek om en schreeuwde over het kabaal heen:

‘Waar is uw vriend?’

De senator haalde zijn schouders op en spreidde de armen met een verdwaasde blik.

Het vliegtuig liet juist Conowingo Reservoir achter zich.

9 juni 2014.

Er werden door Kuzma Kondakov twaalf foto's toegevoegd aan de galerij van *Skrytye Istiny*. Foto's van een kwiek uitziende man, voor in de dertig met een leren jasje aan en het haar met behulp van Brylcreem glanzend in een kuif achterover gekamd. Hij stond achter een bureau met een model van een turbine voor zich. Dan weer in datzelfde sobere kantoor een onbekende in zwart uniform joviaal de hand schuddend. Op een ander plaatje toonde hij het schaalmodel van een raket. Kortom, twaalf willekeurige foto's die volgens Kuzma uit het KGB archief kwamen en niet eerder gepubliceerd waren. De website werd vanuit Duitsland aangestuurd maar was geheel in cyrillisch Russisch. Of degenen die deze taal meester waren bijster geïnteresseerd zouden zijn in, tot dan toe waarschijnlijk onbekende -maar totaal onbelangrijke foto's van Werner Von Braun ver voor het grote succes, viel te betwifelen.

Na het onverwacht overlijden van zijn vader had Kuzma ze in een vergeelde enveloppe gevonden, achter in een la van het bureau. Hij had geen sleuteltje kunnen vinden en zich met een grote schroevendraaier toegang verschaft. Hij was enig kind en zijn moeder zat in een verzorgingstehuis vanwege vroegtijdige Alzheimer. Het leegruimen van de eenvoudige etagewoning was aldus zijn taak geworden.

Wat exact de functie van papa binnen de KGB, de Russische geheime dienst ten tijde van de Sovjet Unie, geweest was werd hem nooit duidelijk maar de man was vaak weken achtereen weg. Al een paar jaar geabonneerd op *Onbekende Waarheid* had Kuzma regelmatig spannende onthullingen uit de tijd van de Koude Oorlog gelezen. Het meeste leek verzonnen of schromelijk overdreven maar spannend was het wel. Hij realiseerde

zich dondersgoed dat zijn foto's waarschijnlijk geen enkele importantie met zich meedroegen maar het gaf een goed gevoel ook eens iets te publiceren op de website.

11 juni 2014, 20:00 u.

Margreet van Alphen parkeerde haar witte Volkswagen Polo in een vrije parkeerhaven, iets verder in de straat. Ze stapte uit en drukte op de sleutel om te vergrendelen. Even bekeek ze haar kleding: een licht blauwe blouse, donkerblauwe kokerrok tot net over de knieën en blote voeten in half hoge blauwe pumps van glanzend materiaal. ‘Natuurlijk en beschaafd,’ had ze doorgekregen, dus waren de kousen en de boeiende lingerset in de kast achtergebleven. Van zichzelf gezegend met een licht getinte huid, genen van zuid Europeanen onder haar verre voorouders, zagen haar nauwkeurig gewaxte benen er tip top uit. Verder droeg ze alleen wat lipgloss en een piepklein streepje mascara. Ze streek nog even over haar heupen alsof de rok correctie nodig had, maar het was slechts automatisme. Met het crème kleurige Gucci tasje in de hand liep ze zelfverzekerd twintig meter terug naar de prachtige villa waar de Tom Tom haar zojuist naartoe geleid had.

Meestal vonden haar afspraken plaats in hotelkamers maar dit vond ze ook best. Zijn burens zagen trouwens een normale nette vrouw langs wandelen die net zo goed een vertegenwoordiger geweest had kunnen zijn. Kort nadat ze aangebeld had werd de deur geopend en stelde ze zich voor. ‘Margreet, mijnheer. Aangenaam,’ en gaf hem een hand.

‘John Weber. Fijn dat je er bent. Kom binnen.’

Ze volgde hem de gang door, richting huiskamer en nam hem goed op. Ze was blij verrast want vaak waren haar klanten van middelbare leeftijd, kalend en met een buikje. Niet dat ze over het algemeen niet welgesteld waren, dit was een aangename afwisseling. Hij deed haar aan Aaron Eckhart denken. Die kende ze uit verschillende films. ‘Love Happens’ schoot haar als

eerste binnen. John Weber had de zelfde krachtige uitstraling en het donkerblonde haar boven bruine ogen die wat droevig stonden toen ze naast elkaar op de bank plaatsnamen.

‘Dus... John Weber. Dat lijkt een artiestennaam.’

Hij lachte. Ze was eigenlijk geschrokken van haar eerste zin tijdens de ‘small talk’, de eerste kennismaking die nu eenmaal een verplichte aanvang van de transactie was. Normaal zou ze een opmerking over het huis hebben gemaakt. Dat had ze ook best kunnen doen want het was prachtig en sober maar smaakvol ingericht met -naar haar idee- voornamelijk nagelnieuwe meubelen. Maar toen hij haar aankeek was het eerste onderwerp voor conversatie wat haar te binnen schoot: de naam. Hij glimlachte, knikte en priemde en wijsvinger in haar richting.

‘Jij bent recht door zee. Leuk. Kan ik op prijsstellen. Mijn naam is lang zo spannend niet, hoor. Mijn vader was een enorme fan van John Wayne.’

‘John Wayne...’ Ze zocht in haar geheugen.

‘Een western ster. Meer dan 30 jaar dood, schat ik. Ik vind het een vreselijk slechte acteur maar voor Amerikanen is het intussen een icoon’.

‘En, uw vader is... Amerikaan?’

‘Welnee. Gek op alles wat Amerikaans is. Hij ziet ze nog steeds al *de bevrijders*.’ Hij trok een gekke kop en maakte bij het laatste woord met zijn vingers aanhalingstekens. ‘Voluit is het Johannes Weber met als roepnaam John. Ik heb er geen moeite mee dus waarom zou ik het veranderen. En, *uw*? Doe maar niet hoor. Zullen we tutoyeren?’

‘Tja, dat is wel het gemakkelijkste.’

Hij vroeg of ze iets wilde drinken en dat wees ze beleefd af. Er waren avonden dat er champagne aan te pas kwam maar die vonden dan onder andere omstandigheden plaats en het viel uiteraard in een hogere categorie. Hij

was opgestaan omdat hij duidelijk geanticipeerd had op een ander antwoord en weifelde nu wat. Zijn witte overhemd hing over een evenzeer witte katoenen broek, blote voeten in linnen bootschoenen. Margreet schatte dat hij ooit veel aan workout moet hebben gedaan maar dat daar de klad in was gekomen. Hij zag er goed uit maar ze voelde instinctief aan dat hij zich zelf niet zozeer verslonsde maar dat fysieke fitheid op dit moment geen prioriteit kende. Haar instinct deed haar ook besluiten het initiatief te nemen.

‘Zullen we het ons gemakkelijk maken, John?’

Hij keek haar een moment vragend aan maar snapte het uiteindelijk: ‘De slaapkamer. Ja. Ja, natuurlijk. Die is boven.’

Hij ging op de rand van het tweepersoons bed zitten en zij draaide zich om. Behendig schoof ze de rits aan de achterkant van de rok naar beneden en draaide zich om. Ze keek hem zwoel aan en knoopte rustig haar blouse los. Gekleed in een zwarte beha met kant, dito slip en de pumps liep ze langzaam -een voet voor de ander- richting John. Hij voelde zich ongemakkelijk. Dit was niets voor hem maar hij had ‘A’ gezegd... Ze zag er overigens prachtig uit, een klasse vrouw. Ze had een goed figuur, hoewel de schouders wellicht in verhouding wat breed waren. Zover hij kon beoordelen had ze geen grote -maar goed gevormde borsten, precies zijn smaak. Het korte donkerbruine haar had een scheiding aan de zijkant en ze droeg zeer kleine smaakvolle oorbellen. Make-up zag hij niet of nauwelijks. Ze was niet knap als een klassieke schoonheid maar het gezicht met een stel intelligente bruine ogen en een korte rechte neus was karaktervol. Hij had tijdens het korte gesprek al gezien dat de tanden wit maar niet gebleekt waren en een voortand boven in het midden ietsjes vergeeld. Niet veel, slechts een hint. Haar gelaat vertoonde, op twee kleintjes om haar

mondhoeken, geen rimpels en hij dacht dat ze tussen de vijftientig en dertig moest zijn. Nu John haar beter kon bekijken leek ze helemaal geen type om dit werk te doen. Aan de andere kant, hij had hier totaal geen ervaring mee. Dit was de eerste keer en hij had haar online geboekt via een bureau, wat in fora goed uit de bus kwam. John had een bedrag van driehonderd euro afgesproken en geen flauw idee wat te verwachten.

Nu voelde hij zich steeds ongemakkelijker met de situatie worden.

‘Ga eens rustig op bed liggen, John. Niets hoeft, en behalve anaal en SM mág alles, lieverd.’

Haar lieve stem verhulde het plastische aan de boodschap niet. Hij realiseerde zich nu pas daadwerkelijk dat hij *de klant* was en haar diensten *het product*. Ze zaten midden in een zakelijke transactie, niet meer en niet minder.

Ze kwam naast hem liggen, draaide op haar zij en schoof twee vingers tussen de knopen van zijn overhemd. Hij lag verstijfd op zijn rug.

‘Als ik die driehonderd betaal, kan je dan ook gewoon tegen me aanliggen?’ Voor John het zich realiseerde rolden de woorden over zijn lippen.

Margreet schoof haar vingers terug en legde de vlakke hand vervolgens op zijn borstkas. ‘Natuurlijk is dat goed. Ik ben er om het je naar de zin te maken. Wil je straks alsnog intiem dan is het geen probleem.’

‘Maak je dit vaker mee?’ fluisterde hij, naar het plafond kijkend.

‘Je zult er verbaasd van staan te kijken hoe vaak er helemaal geen seks aan te pas komt, John. Veel mannen willen een gezellige avond met een leuke dame. We dineren, gaan dansen en dan nog wat drinken. Aan het einde van een avond een afscheidszoen en dan heeft die man een wereldavond.’

‘Natuurlijk. *Escort*. Je bent geen...’

‘Nee, dat ben ik niet. Ik ben het complete pakketje, lieverd.’

Hij zuchtte.

Ze streelde met een wijsvinger zijn linkerwang zachtjes. ‘Je hebt dit nog nooit eerder gedaan, nietwaar? Als je me toch betaalt, wat mij betreft kunnen we ook praten. Ik heb officieel zwijgplicht.’

‘Echt?’

‘Welnee.’

Ze lachten beiden. Hij was opgelucht dat Margreet de druk had weggenomen.

Zij schopte haar pumps uit.

‘Als je nou eens wat uittrekt, dan glijden we onder de lakens en ga jij lekker tegen me aan kletsen. Of we kijken met zijn tweeën naar het plafond, wat jou vanavond aantrekkelijk lijkt.’

‘Ik ben nog geen jaar geleden gescheiden. Mijn vrouw en ik...’

‘Hadden jullie kinderen?’

Hij zweeg, opende de mond en sloot hem weer.

Ze voelde dat ze voor haar beurt had gesproken. ‘Sorry, jij was aan het woord.’

Hij legde zijn rechterhand op de hare en ze voelde hoe hij diep zuchtte.

‘Ik vind je echt heel aardig. Ik wist niet wat te verwachten maar jij doet het goed. Je bent echt aardig.’ Hij aarzelde.

‘Ik weet niet of ik het prettig vindt je dit te vertellen.’

‘Niets moet, weet je nog?’

Ze lagen tien minuten zwijgend naast elkaar. Haar hand op zijn borstkas, de zijne daar op. Ze bekeek zijn profiel met de sterke kin en de droefheid, de droefheid in zijn ogen, die omhoog starden. Het kwam niet vaak voor dat ze een nare afspraak beleefde. Dit was er zeker geen een. Ze voelde hoe deze man vanavond alleen behoefte had aan gezelschap. Soms was ze een hoer, dan weer een

maatschappelijk werkster en nu: gezelschap voor een gebroken man die ze het liefst in de armen had willen nemen en troosten. Geen professionele houding, daar was ze zich terdege van bewust, maar iets in John's trieste wezen raakte een snaar die lang onberoerd was gebleven. Ze overwoog 'een rondje van de zaak' te geven. Het geld kon ze best missen, de zaken gingen uitstekend. 'Voor hoelang betaal ik je eigenlijk?'

Ze schrok van de realiteit. 'Eh, het is, het is een... all in tarief. Dus, zolang het geen nachtwerk wordt...'

'Vroeg het me af. Je zult wel denken *wat moet ik hier mee aan. Daar lig ik dan.*'

Bijna voelde Margreet zich gekrenkt. Daar schrok ze van en ze besloot zich een heel klein beetje bloot te geven.

'Als je denkt dat dit gewoon werk voor me is dan heb je het mis. Vrouwen die dit als een gewone baan beschouwen redden het niet. Als ik een avond stap met een zakenman geniet ik in de regel oprecht.'

'Maar als je dan seks moet hebben?'

'Ik *moet* niets. Dit is wat ik doe. Seks, ja, hoort er regelmatig bij. Ik zou liegen als ik beweerde niet soms een drempel over te moeten en evenzeer als ik je vertellen zou dat het me helemaal nooit goed bevalt. Wat jou betreft: ik vindt een rustige avond ook wel eens lekker hoor. Trouwens, het kost me geen moeite er voor jou te zijn, John. Geloof mij, ik heb klootzakken meegemaakt. Niet vaak, maar jij hoort daar zeker niet bij. Kortom, ik ben een gevoelsmens en kan dat prima combineren met het feit dat ik een escort dame ben.'

Hij voelde zich opeens heel erg op het gemak. Deze vrouw was oprecht en hij vertrouwde haar zijn gevoelens toe. 'Lucas was veertien toen we het nieuws hoorden. Hier een pijntje, daar een pijntje maar altijd volop aan het voetballen en ravotten met vrienden. Toen dat plotseling minder werd en hij chronisch moe leek ging mijn vrouw met hem naar de huisarts. Twee weken later

wisten we dat we hem kwijt zouden raken. Het was onvermijdelijk, de kanker zat overal.'

'Oh, mijn God,' fluisterde ze en zag zijn gezicht kort een verbeterd trek krijgen. Hij sloot de ogen even, opende ze weer en draaide toen zijn hoofd om, haar recht in de ogen kijkend.

'Hij is net geen zestien geworden en ik wens niemand toe wat we het laatste jaar met hem hebben doorgemaakt.'

Zijn donkere ogen keken haar droevig, haast hulpeloos, aan maar er kwamen geen tranen. Ze knipperde en voelde hoe de ooghoeken vochtig werden.

Hij keek langs haar heen en staarde naar het raam. 'Hij was ons enige kind... Ik kon het niet accepteren. Ik ben nog steeds kwaad. Doortje verwerkte het anders, volledig onlogisch en veel te gemakkelijk. Ik werd *gek* van haar. We zijn in therapie geweest maar daar zwetste ze ook maar een eind weg en ik, ik moest begrip voor haar en haar overtuiging hebben. Dat werd me tot treurens toe verteld.'

Hij draaide zijn hoofd weer om en keek peinzend naar de lamp aan het plafond. 'Veertien maanden na Lucas... zijn we gescheiden. Huis verkocht, inboedel verdeelt, klaar. Dat was juli, augustus vorig jaar.'

'Dus... Hier woon je voorlopig?'

Hij keek haar aan en grijnsde bitter. 'Je lijkt ze nooit te kennen, dus jij zult je ook wel eens afgevraagd hebben hoe winnaars van de Staatsloterij er uit zien?'

Hij legde zijn gezicht iets dichter voor dat van haar.

'Nou, je kijkt er na,' en hij richtte de blik weer boven zich. 'September. De jackpot. Zes-en-half miljoen Euro. Wist ik veel dat ik automatisch meespeelde?'

Ze tilde het hoofd op en vroeg zich af of hij een geintje maakte, of het grootspraak was.

Hij voelde hoe ze naar hem keek maar bleef voor zich uit staren. 'Zoals jij nu reageert, is in niets te vergelijken met hoe *ik* me voelde, Margreet. Normaal springt een mens

in zo een geval een gat in de lucht, *ik* vond het een wrede grap: mijn zoon afpakken, mijn vrouw door laten draaien en dan zes en half miljoen als aalmoes? Wat voor vreemd spel het leven met mij speelt kan ik niet doorgronden maar de lol hiervan kon -en kan ik nog steeds niet inzien.'

Hij legde haar uit dat hij zijn baan direct had opgezegd, al geruime tijd in de ziektewet, en dit huis gekocht te hebben. Simpel omdat het het eerste vrijstaande was dat hij tegenkwam. Ze hadden zich inmiddels weer aangekleed en zaten beneden aan de eettafel een glas fris te drinken. De sfeer was veranderd, het onweer was over, hij glimlachte naar haar.

Haar ogen fonkelden en ze hief het glas sinas. 'Here's to you, Dagobert Duck'.

Het was tien uur toen hij haar een enveloppe aanreikte en naar de voordeur begeleide. Voor die te openen verraste hij zichzelf door de schouder voorzichtig vast te houden en haar een zoen op de mond te drukken. Hij schrok er van.

'Sorry, ik wist niet waarom ik dit deed. Dat was de bedoeling niet.'

Ze keek omhoog naar zijn blozende gezicht en knipoogde. 'Nee, mijnheer Weber, we hadden al afgerekend, maar ik reken het goed.'

Ze streelde met haar wijsvinger zijn jukbeen en liet hem daarna even op zijn borstkast rusten.

'Prettige avond, John. Het was apart. Maar, een waar genoegen.'

En na hem een oprecht vriendelijke glimlach te hebben gegeven wandelde ze weg. Hij keek haar na tot ze de bocht omging, liep de huiskamer in en plofte in een stoel. 'Heb *ik* dit?'

‘Kuzma Kondakov!’ Het uitspreken van de naam, door de nors kijkende man, klonk als een bevel.

Sprakeloos stond de magere, bleke jongeman in de gang van zijn eenvoudige flatwoning in het hartje van Moskou. De deurbel functioneerde al enige tijd niet meer dus hoefde een stevige klopp op de deur hem niet te verbazen.

Ware het niet dat hij zelden of nooit iemand aan de deur kreeg en zijn bezoeker hem direct angst inboezemde.

De oudere man was gedrongen gebouwd met diepe verticale groeven boven de neus, een gerimpeld gezicht en hij ging geheel in het zwart gekleed. Zelfs zijn handen waren gestoken in handschoenen. En dat, terwijl de Russische zomer voor subtropische temperaturen zorgde. Kuzma was hogelijk verbaasd geweest toen zijn post op *Onbekende Waarheid* na een dag verwijderd was, kennelijk door de moderator. In een split second legde hij de verbinding met het ongenode bezoek.

‘Kuzma Kondakov, waar kwamen die foto’s vandaan?’ Het klonk dreigend en hij sprak Russisch met een loodzwaar Amerikaanse accent. De jonge Kondakov overwoog kort de vermoorde onschuld uit te hangen maar besloot eieren voor zijn geld te kiezen.

‘*Skrytye Istiny?*’

‘*Skrytye Istiny,*’ bevestigde de vreemdeling, duidelijk opgelucht dat hij niet gedwongen zou zijn tot een rollenspel. De spanning leek wat van zijn gezicht maar niettemin boezemde de priemde blik Kuzma ontzag in.

‘Well?’

‘Hoe komt u aan mijn adres? Ik bedoel, hoe heeft u mijn IP adres kunnen tracken? En wat is er zo bijzonder aan de foto’s?’

‘Nou dacht ik even dat *ik* de vragen aan het stellen was. Mijn excuses: de rolverdeling is jou kennelijk niet duidelijk. Ik zal het je voorzichtig uitleggen, misschien

helpt dat.' En hierop duwde hij Kuzma een Glock 17 voorzien van geluiddemper onder de kin.

Geschrokken stond de jongen op zijn tenen terwijl hij met zijn ogen knipperend naar beneden het zwarte koude metaal bekeek. 'Mijn vader. Mijn vader werkte bij de overheid. Hij is dood.'

'Ik vind het erg ongezellig. Misschien is het nog leuker als we lekker naar binnen gaan?'

De beheerste toon oefende op Kuzma wellicht nog meer angst uit dan het bulderen waarmee de onbekende zich zojuist had aangekondigd. Terwijl hij angstig met gestrekte benen achteruit liep deed de bullebak de voordeur achter zich dicht en duwde het pistool terug in de jaszak. De KGB zoon voelde aan de pijnlijk geworden rode plek boven in zijn keel, draaide zich om en liep de kleine woonkamer in waar hem geboden werd aan het eettafeltje met de simpele houten stoelen te gaan zitten.

'Goed,' de man legde zijn in leer gestoken handen over elkaar op tafel. 'Nu we elkaar volledig begrijpen, Kuzma Kondakov: waar zijn ze?'

Met trillende hand wees de jongeman naar een klein grenen ladekastje op vier korte pootjes tegen de muur naast een aftandse televisie.

Zij bezoeker keek verontwaardigd verbaasd. 'Well? Moet ik ze zélf pakken? Zie ik er zo simpel uit?'

Toen de enveloppe met de twaalf foto's op tafel lag nam de onbekende bezoeker ze er en voor een uit, bekeek ze en stopte ze toen in de binnenzak.

'Waar is de PC? Waar is de scanner?'

De geblafte vragen bezorgde Kuzma kippenvel. 'Op... Op mijn slaapkamer, mijnheer.'

Daar aangekomen keek de man misprijzend rond naar het rommelig geheel. Naast het niet opgemaakte eenpersoons bed stond tegen de wand een buitengewoon gammele tafel met een oude PC en een 15 inch CRT scherm waarop een screensaver van Ferrari draaide.

Boven de PC stond een all-in-one printer op een vervaarlijk scheef hangend plankje.

‘Ik, ik kan de bestanden zo wissen, waar u bij staat.’

‘Dat hoeft niet. Ik ben nogal handig met computers,’ en de man joeg 6 kogels door de zijkant van de PC kast. Het beeld ging op zwart en er dwarrelde rook uit het moederbord en de harde schijf.

Kuzma werd bij de keel gegrepen. ‘Back-up? Heb je back-ups?’.

Happend naar lucht: ‘Nee, nee. Zou... wel... moeten... Doe... ik... nooit..’

Hij werd losgelaten en de bezoeker draaide zich grommend om, trok de linnenkast open en doorzocht deze. Daarna bukte hij zich om onder het bed te kijken.

De jonge Kondakov bekeek het tafereel met gemengde gevoelens. Back-ups zou de vent niet vinden, ze waren er eenvoudigweg niet, maar hij realiseerde zich wel dat er voor die oude geen enkele reden was om hem in leven te houden. Kennelijk was er bij de een of andere instantie, wellicht de Amerikaanse CIA of iets dergelijks, een zenuw geraakt en hij sloop voorzichtig richting de gang terwijl de ander op zijn knieën de stofnesten en schoenendozen met diversen onder de spiraal bekeek.

Halverwege de gang, richting voordeur, hoorde hij ‘plop’ achter zich maar besloot niet om te kijken. Hij was vastbesloten een sprint in te zetten maar bemerkte geen gevoel meer in het onderlichaam te hebben. Tot zijn verbazing zag hij de vloer snel naderen. Hij ving zichzelf op met beide handen en liet zich zakken. Toen voelde hij aan zijn rug. Geen pijn, maar de hand werd vochtig, kleverig en warm. Hij draaide zich moeizaam om en toen hij over zijn borst naar beneden keek zag hij dat zijn benen om elkaar gedraaid leken. Daarna volgden zijn ogen de zwarte broek omhoog, via de regenjas naar de geluidsdemper van de Glock met aan het einde van de arm het rustige gezicht van de bezoeker. Kuzma voelde

zich doodmoe en raakte de focus kwijt. Alles werd wazig en ergens in de verte hoorde hij de laatste woorden die ooit tegen hem gesproken zouden worden.

‘Je hoeft jezelf niets te verwijten, Kuzma Kondakov. Wat er staat te gebeuren was in *ieder* geval gebeurd. Maar troost je. Als ik zo rond kijk leidde je een zinloos leven en dat zou nooit veranderen. Dus feitelijk bewijs ik jouw -en dit land een dienst.’

Plop, plop, en toen hoorde hij niets meer, begon zijn uitzicht verder te vervagen en te krimpen tot er een wit stipje over was. Toen dat uitdoofde was alles zwart en had Kuzma Kondakov zijn laatste adem uitgeblazen.